

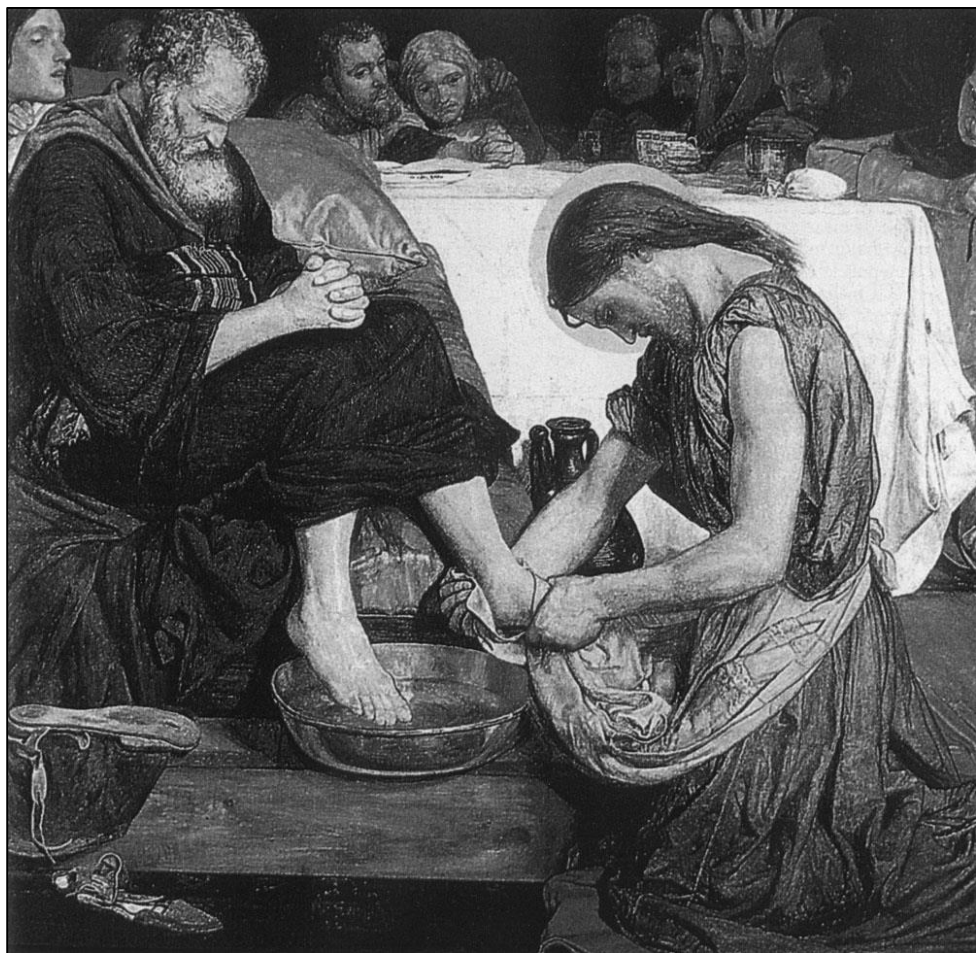

Egyházközségi Híradó

Az Aszódi Római Katolikus Egyházközség
időszaki tájékoztatója

2019. április – Szent György hava

XXI. évf. 70. szám

Nagycsütörtök – a lábmosás üzenete: a szolgáló szeretet

Egyik budapesti templom szentélyében a nagycsütörtök esti szertartáson egy hajléktalan is ott ült a tizenkét ember között, akik várták, hogy a plébános megmossa a lábukat. Az esemény, amely megilletődöttséget váltott ki az érintettekben és a hívekben, lehetőséget adott arra is, hogy a szertartás szentírási alapját újra átgondoljuk.

Miért mosta meg Jézus a tanítványai lábát, és ez mit jelent ma a hívek és a társadalom számára? Jézus szavai ránk is vonatkoznak: „⁷Ha ezt megértitek, s tetteitekben ehhez igazodtok, boldogok lesztek.” (Jn 13,17).

Szent János evangélista szerint Jézus az utolsó vacsora közben fölkelt, és megmosta tanítványainak lábát (Jn 13,4k). Igen csak elgondolkodtató már az is, hogy Szent János az Eukarisztia alapítása helyett miért csak a lábmosás történetét írta le? A teológusok erről általában azt mondják, hogy az Eukarisztiában Jézus önmagát odaadó és áldozatos szeretete nyilvánult meg, míg a lábmosásban inkább a figyelmes, *szolgáló szeretete*. Mind a kettő egyformán fontos és elválaszthatatlan egymástól. Hiszen Jézus az Atyának bemutatott áldozatát értünk emberekért, a mi megváltásunkért mutatta be, és ezzel a mi üdvösségünket szolgálta. Ennek a szolgáltatásnak kifejezése a lábmosás is.

Emellett ez a cselekedete azt is kifejezi, hogy ő az örök élet lakomájához vezető tanítványait, mert kegyelmével

megtisztítja őket, hogy méltók legyenek az Atya házába is belépni a vendégségre. Szent Pál apostol így ír Jézus szolgáló szeretetéről. Ő „*kiüresítette magát, szolgálai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. Megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig*” (Fil 2,7-8). Erre, az érettünk bemutatott, és minket szolgáló áldozat kegyelméből való részese-dés lehetőségére utal a nagycsütörtöki szentmise bevezető könyörgése is: „*Kérünk, segíts, hogy ebből a nagy misztériumból a szeretet és az élet teljességét meríthessük.*”

Ma is fontos, az áldozatokra is képes szolgáló szeretet üzenetét hirdetni. Hiszen az eszmei zűrzavar a világban most is nagy, ami az értékválságban is megmutatkozik. Mert például emberek hétköznapi életben általában a szeretetről, mint érzelemről beszélnek, amely gyakran csak átmeneti örömet jelent. A keresztény tanítás szerint azonban a hiteles szeretet elsősorban a jó akaratot, a másik ember javának és üdvösségének szolgálatát jelenti, amely nélkül „*a szeretet üres szentimentalizmusba süpped, és üres foglalatná válik, amely önkényesen tölthető meg.*” (Caritas in veritate 3). A félreértelmezett szeretet mellett nagyon sok a széthúzó és megosztó erő, amelytől szenved világ, és hiteles gyógyító szeretetre vár. Húsvétkor az Egyház a szeretet forrásaként és példaképeként a mennyei Atyát állítja elénk, aki

Fia által kinyilvánította, hogy minden áldozatra képes, ha az üdvösségünkről van szó. Erről az isteni szeretetről így vall XVI. Benedek pápa Deus Caritas est kezdetű enciklikájában: „*Ő előbb szeretett és előbb szeret minket; emiatt tudunk mi is szeretettel válaszolni. Isten nem érzést ír elő, amit képtelenek voltunk fölkelteni magunkban. Szeret minket, megláttatja és megéreztetni velünk a szeretetét, s Istennek ebből a „megelőző” szeretetéből tud kisarjadni bennünk is válaszként a szeretet.*” (Deus caritas est 17) Ez a szeretet mutatkozik

meg akkor is, amikor nagycsütörtökön a pap megmossa a hívek egy részének a lábát, közöttük egy, a szeretetre legjobban vágyó hajléktalan lábát is.

Ez a szeretet indít minket arra, hogy a hétköznapi életünkben mi is ezzel a figyelmes szeretettel forduljunk egymás felé, de különösen azok felé, akik azt a legjobban igénylik tőlünk a környezetünkben.

Kegyelmekben gazdag és szeretetben növekvő ünnepeket kívánok mindenkinek!

István atya

Kapaszkodók – Dr. Beer Miklós püspök atya, Most már látom, című kötetének bemutatója

A Hitéleti Központ nagytermében, az aszódi katolikus hívek – kissé foghíjasan töltötték meg a széksorokat –, de ismét nagy szeretettel fogadták Dr. Beer Miklós megyéspüspököt, akinek legújabb beszélgető kötete volt a találkozás apropója.

Az est szervezése még tavaly novemberben kezdődött. Szerettünk volna egy korai időpontot találni, hogy a könyv frissessége is csigázza az érdeklődést, noha egy ideje rendszeresen hordtuk Vácra a köteteket a Galga mentére, mégis úgy gondoltuk, a személyes találkozási semmi sem pótolja.

Az egyeztetések dacára, már csak

2019. február 15. volt a legkorábbi szabad terminus.

A könyvbemutató első témaköre maga az idő volt. Mivel jóformán mindenki időzavarral küszködik felgyorsult világunkban, így a beszélgetés az

idővel való gazdálkodással kezdődött. A jelen lévők megismerhették Miklós püspök időt nyújtó praktikáját – reggeli korán kelést, hogy jusson idő személyes dolgokra, akár olvasásra is –, ahogy fogalmazott: mielőtt a verkli elindul, megszólal a telefon, elkezdődnek a napi találkozók.

Ezzel a felütéssel, egy egészen személyes hangvételű beszélgetés alakult ki. Szóba került a gyermekek messze ringó világa, a háború rémségei, a kitelepítés, a társadalmi peremlét megtapasztalása, aminek szociális érzékenységét tulajdonítja.

Szóba kerültek a huszadik századot meghatározó módon befolyásolt izmusok: a náciizmus és a kommunizmus is. No meg a belőlük sarjadt vallásellenesség.

Majd a lelkiismeret hiányáról, és a

javak igazságtalan elosztásáról beszélt püspök atya.

Az est zárásaként a katolikus egyház problémákkal teli mindennapjairól szólt: az egyre fogyó keresztényekről, a lassan kiürülő templomokról és az elmagányosodó papokról, illetve a huszonegyedik óra utáni állapotról.

A végén dedikálta új könyvét, és ahogy az lenni szokott, hosszú sorban, türelmesen várták az aszódi hívek, hogy sorra kerüljenek, illetve a dedikáció adta lehetőséget kihasználva, válthas-sanak néhány szót megyés főpásztorokkal. Igazi bárány szagú este volt, kicsit a régimódi történetmesélés hagyománya elevenedett meg: ő beszélt, mi pedig hallgattuk!

Klamár Zoltán

„Két vallás, két Isten”?

Az alábbi írásomhoz szükséges tudni, hogy édesapán még a XIX. században, édesanyám a XX. század első évében, tehát mindketten még az Osztrák-Magyar Monarchiában születtek. Én pedig a Magyar Királyságban, amelynek királya ugyan nem, hanem kormányzója volt. Tehát abból a világból valók voltunk, vagyok, akik közvetlenül átélték a II. világháborút, ám szüleim révén sok emlékem van az I. világháborúról is, és természetesen ezeknek az időknek a szellemi kultúrájáról. Nemcsak állami előírásként,

hanem valóságosan is a vallásos gondolkodás és az ezzel járó etikai, erkölcstani előírások rendszere határozta meg az embereknek a társadalomhoz és egymáshoz való viszonyát. Az enyémét is, minek következtében sok mai dolgot képtelen vagyok elfogadni, felfogni, mert ellenkezik a vallásos felfogással, a humánus gondolkodással.

Persze már a fent bemutatott időben is voltak olyanok, akik a tudományok előrehaladására hivatkozva más rendet kívántak a világban: világmentesség,

fasizmus, nácizmus, kommunizmus stb... Többek között ennek is volt köszönhető mind a két borzalmas világegés, a különféle forradalmak, az ezekkel járó szörnyűségek, nyomorúság, amelyeket - hála a Teremtőnek - a ma élők túlnyomó többsége csak hírből ismer. Ám az ismeret kívülről semmi ahhoz képest, amit a fent bemutatott korban kénytelenek voltak (voltam!) az emberek átélni és elveszíteni.

Az ismertett időben akadtak olyanok, akik magukat, eszméiket mindenkinél különbnek, jobbnak tartották, amit elhittek az emberekkel, és amikor kezükbe kaparintották a hatalmat, akkor Istennek képzelve magukat világhatalmasokká okozták.

Az elmúlt hetven évben nem volt világháború, de helyi háború rengeteg, ami kb. annyi ember halálát okozta, mint a II. világháború. Sok helyen azonban, így Észak-Amerikában, de Európában is, különösen azokban az országokban, amelyek évszázadokon keresztül hatalmas gyarmataikon, nem éppen tisztességes módon, az ott lakóktól elvették a földjüket, a földben rejlő természeti kincseiket, saját birtokukon dolgoztatták éhbérért az ott lakókat. Ennek során meggazdagodtak, hatalmas vagyonokra tettek szert. Ezekben az országokban általános jólét alakult ki. Minden nap ehetnek/ihatnak, amennyit csak akarnak, fürödhetnek hideg-meleg vízben, van ruhájuk, lakásuk, sőt nyaralójuk, autójuk, soknak már saját repülőgépe és hajója is van.

Viszonylag békés évtizedek ezek,

amikor is a jóléti országokban sok pénzért költhettek a tudományokra, amelyek óriási fejlődésen mentek keresztül. Ebben a hetven évben az emberi technikai tudás többet haladt előre, mint az előző 2-300 évben. Az itt élő emberek elhiszik, hogy ők már mindenre képesek. Nincs szükségük vallásra, Istenre, hiszen ők már mindent tudnak, mindent megengedhetnek maguknak. Országokat, földrészeket, emberek millióit tehetik tönkre, ha érdekeik úgy kívánják. Nekik már felesleges gyermekeket szülni, az gonddal jár. Majd behívják az országban az alacsonyabb rendű szegényeket és azok szülnék gyermekeket, akikből munkaerőt nevelnek, akik helyettük elvégzik a fáradtságos, piszkos munkát..

Csakhogy a Föld nem minden pontján van ez így. Nem minden ország, nem minden nép gondolja azt, hogy Istenre már nincs szükség. Nekik szükségük van az Istenre. A gyermekszülés számukra isteni ajándék, a saját gyermekük nevelése pedig ugyan fáradtságos, de boldogságos érzés, hiszen őket is az édesanyjuk és édesapjuk nevelte szeretettel.

Sok nép, sok ország még bízik, hisz az Istenben. Így bontakozik ki egy világméretű ellentét, ami válaszút elé állítja nemcsak az egyes embert, hanem az emberiséget is. Erről az ellentétről és választási lehetőségről így ír Marie Noël:

Két vallás, két Isten nyújtja felénk homlokát.

Az egyik a kereszténység: az emberré

lett Isten.

A másik az antikereszténység: az istenné lett ember.

Az emberré alázódott Isten olyan országot ígér, amely nem ebből a világból való. Fegyvere az igénytelenység, a gyöngédség, a szeretet. Apostolai a vértanúk.

Az istenné lett ember a világ pompáját ígéri. Fegyvere a hatalom, a hazugság, az erőszak, a gyűlölet.

Terjesztői a zsarnokok és titkosrendőrök.

Mindenki megváltozhatja istenét!"

(A.I.)

„Pedagógus keresztút”

A sekrestyében gyülekezünk. Örömteli egymással-lét, örömteli várakozás. István atya is ott van közöttünk. Olvasgatjuk a kiosztott szövegeket – boldogan látjuk, hogy Adáminé Mihályi Erzsike az énekek szövegét is ráfény-másolta nekünk a lapokra.

17 órakor elindulunk. Mi, pedagógusok együtt akarjuk követni Jézus Krisztust szenvedése útján. Mi, akiknek oly sok tanítványunk van – ránk bízott gyermekek óvodákban, iskolákban, a fiúnevelő intézetben – , mi magunk is tanítványok vagyunk, hiszen Jézus Krisztus nekünk is mondta: *"Aki tanítványom akar lenni, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem."*

Az oltárnál kezdve, ott megállva a meghatottság érzése tölt el... Az, hogy itt van az első állomás, még közelebb hozza szívünkhöz Krisztust, akit imádunk és áldunk, és a hívekkel együtt újra és újra elmondjuk: *„Mert szent keresztet által megváltottad a világot."*

Lassan lépkedve járjuk a keresztutat: *„Szívünk, lelkünk most kitárjuk, Utad, Jézus, veled járjuk."* Minden állomás-

nál nézem a szentmiséről már évtizedek óta oly jól ismert képeket. Most mégis minden kép új jelentést kap számomra. Eltűnik a külvilág, ott vagyok Jézus mellett, miközben hallgatom a lektorok felolvasását. A 6. állomást én olvasom. Veronika kendőt nyújt Jézusnak. Legalább egy pillanatra én szeretnék lenni Veronika lenni. Én szeretnék segíteni. Imádkozom, hogy *„Add Urunk, hogy a diákokban is lássuk meg azokat a kicsiny törekvéseket is, amiket dicsérve segíthetjük őket előrehaladásukban."* – „Pedagógus keresztút”. Minden állomásnál imádkozunk a nevelőtestületért, diákokért. Ezáltal minden állomás még mélyebb értelmet nyer mindannyiunk számára.

Amikor elkísérjük Jézust a keresztúton, részeseivé válunk szenvedéseinek. Meghalunk vele a kereszten.

Mielőtt a 13. állomást olvasom, nézem a képet... Jézus testét leveszik a keresztről... Nehéz felolvasni az állomás sorait a látszólagos kudarcról. De ott van már ebben az állomásban a remény is. A Szűzanya fájdalomnál is erősebb reménye. Ez a remény szárítja fel a

könnycseppeket. És így az utolsó állomás, a sírbatétel már a megígért feltámadásba vetett erős hitet is magában hordozza.

Aki felolvasóként vett már részt keresztúton, megtapasztalhatta, hogy olyan lelki élményt kapott a Jóistentől, mely kapaszkodót jelent a mindennapok nehézségeiben – nem csak a nagyböjtben.

„Köszönjük, Urunk, hogy végigvezetél szenvedéseid állomásain. Add, hogy minden bajunkban a Te keresztutadon tudhassuk magunkat, és a mi életünk és a ránk bízottak útja is a föltámadás dicsőségébe vezessen.”

Czok Erzsébet

LÉPÉSPRÓBÁK EGYMÁS FELÉ (Egy lelkinap tanulságai)

A tavalyi évtől különös érdeklődők jelentek meg az aszódi javítóintézet körül. Híres, patinás budapesti egyházi gimnáziumok tanárai, hitoktatói hozzák el tanítványaikat nagyböjti lelkigyakorlatra ebbe a házba.

Idén a Szent Gellért Gimnázium kilencedik osztályának 30 tanulója látogatott el hozzánk, osztályfőnökeik kíséretében (egyikük az osztály hitoktatója is egyben).

A vendégek tájékoztatást kaptak az intézet történetéről, az itt folyó pedagógiai munkáról, de katolikus gimnazista gyerekekről lévén szó, nem lehetett kihagyni a lelki "érzékenyítés" különböző formáit sem.

A kápolnában István atya személyes, szívhez szóló szavakkal köszöntötte a szentgellérteseket, majd szentmisével kezdetét vette a lelkinap. A gimnazisták keresztutat is jártak, behelyezkedve intézetis kortársaik élethelyzeteibe, és személyesen találkozhattak a

Pszichopedagógiai Csoport növendékeivel is, akik nevelésében leginkább nagy szerepet játszanak az intézeten belül a vallásos, hitéleti alkalmak.

A Hitbenjáró- programban résztvevő növendékek vallásos dalokkal köszöntötték a vendégeket, majd tanúságtétel következett. Boros Lajos misszionárius elmesélte, hogyan találkozott a börtönben Istennel, és kiszabadulása után hogyan jött helyre az élete.

Ezután a fiatalok kölcsönösen megajándékozták egymást: a pestiek kerámiaszíveket kaptak, az aszódiak rózsafüzért a fiúktól, idézeteket a lányoktól. Majd kötetlen együttlét következett: meg lehetett nézni a növendékek hálószobáit, pingpongoztak, csocsóztak, beszélgettek a gyerekek.

A búcsú pillanataiban mindenki elrészegült, amikor az aszódi növendékek életükben először - ároni áldásban részesültek...

Azt kértük, hogy hazaérve fogalmazzanak meg reflexiókat a gimnazisták erről a

napról, és osszák meg velünk is tapasztalataikat.

Tizenhét (!) választ, visszajelzést kaptunk napokon belül.

Az osztályfőnökök nem emlékeztek hasonló lelkesedésre, aktivitásra egy lelkinap után sem tanítványaik részéről!

A teljesség igénye nélkül álljon itt néhány vélemény:

"Sokat fejlődtem az efféle hátrányos sorsú embertársaim megértésében és elfogadásában, megtanultam még jobban értékelni a nekem adott javakat és lehetőségeket..."(...)

"A gyerekeknek üzenem, hogy kitartás, ők jó emberek, lehetnek jók, még nincs bérelt helyük a börtönben, és ha a kereszt ott marad az ágyuk fölött, és emlékeznek rá, hogy ki és miért tette azt oda, akkor segítséget fognak találni, vagy éppen másoknak fognak mint Isten eszközeként segíteni..." (SOMA)

"A fiúknak kitartást és türelmet kívánok, és azt, ha kikerülnek, ne essenek bele ugyanabba a hibába, hogy meg tudják mutatni, hogy képesek jó emberek lenni..."

Isten ott van velük a mindennapokban és segít nekik, ha hagyják. A szívet, amit kaptam, kitettem az ágyam fölé, hogy bár-mikor ránézek, a gyerekek jussanak az eszembe." (PETRA)

"Szerintem nagyon- nagyon jó élménnyel gazdagodott mind a 2 csoport."

Csodálatos volt a fiúk szorgalma, közvetlensége és kedvessége iránunkba."(EDDY)

"Nekem a lelkinap egy nagyon pozitív élmény volt. Nem számítottam rá, hogy a fiúk ennyire közvetlenek és nyitottak lesznek. Azok után, amiket meséltek nekünk, nagyon szerencsésnek érzem magam. Legközelebb, ha elégedetlenkednék, eszembe jutnak ezek a srácok, és máris másképp fogok állni az egészhez." (SÁRI)

"A legfontosabb üzenet talán az volt, hogy soha, senkit ne ítéljek meg elsősre, mert még a legkeményebbeknek is vannak érzéseik és olyan múltjuk, amiért van okuk kicsit durvábbaknak lenni."(KINGA)

"Jó volt látni, hogy a fiúk mennyire segítőkészek, udvariasak és nyitottak az idegen emberek felé. Szívesen beszélgettem volna még velük."(ILONA)

"Életem eddigi legjobb lelkinapja volt. Végig az az érzésem volt, hogy valóban a lélek van a középpontban. A fiúk nagyon kedvesek, aranyosak voltak."(PÁL)

"Talán az fogott meg legjobban, hogy ezek a fiúk szeretettel énekelték a dalokat, meg az, amikor az egyikük azt mondta, hogy hát az a baj, hogy annyi idősen, mint mi, már bekerült ide, és látszott rajta, hogy ezt sajnálja, és azt hiszem, meg is bánta már. Egy nagyon kicsi dologgal is szerezhetünk örömet, és az, hogy néha beszélgetni kell ilyen emberekkel is, utána úgy érzed, valami igazán jót tetél."(JÚLIA)

"A mise nagyon jó volt, érdekes volt az Atya prédikációja. A legnagyobb élmény talán mégis inkább az, amikor személye-

sen találkoztunk a fiúkkal. Nem gondoltam volna, hogy ennyire jó fejek lesznek, jó találkozás volt és mindenképpen tanulságos. Előtte sem gondoltam igazából semmi negatívát, csak nem számítottam rá, hogy ennyire kedvesek, udvariasak, barátságosak lesznek velünk, hogy azt sok átlagos budapestinek (fel nőttek és gyerekek) meg kéne tanulnia.

A fiúknak üzenem: *igy tovább! Ha mindig olyanok, mint amikor velünk voltatok, akkor rengetegen sokmindent tanulhatnának tőlük.*

És hogy Isten segíteni fog, ha akarják.

Sok hitet, reményt, kitartást, derűt kívánok!" (VILLÓ)

A reflexiókat megkapva, elolvasva, jelen sorok írója egy válaszlevelet küldött:

Kedves Szentgellértese!

Köszönjük szépen soraitokat, amelyek nagyon sokat jelentenek a számunkra!

Különös egybeesés, hogy látogatásotok másnapján jelent meg a Magyar Kurírban Székely János püspök atya interjúja, majd rövidesen utána Beer Miklós püspök atya is csatlakozott hozzá: szerintük új Trianon előtt állunk, kettészakadhat az ország, a mélyszegénységben és a jólétben élők országává, és nekünk, az egyház tagjainak nagy a felelősségünk, hogy ez ne így legyen.

Azért is értékelem nagyra a Ti érdeklődéseketek irántunk, mert elsőkézből tanúskodhattok arról, hogy az intézetünkben a "mi kis szegénykéink" sokkal többet érnek, és érdemelnének!

Nekik kevés a szókincsük, de a maguk módján ők is visszajelzéseket adtak a napról... Volt, aki bent gubbasztott a szobájában, a rózsafüzért szorongatva kereste a legjobb helyet, ahova kiteheti.

Volt, aki az idézeteket sorban elkérte a társaitól, azokat olvasgatta, nekem is megmutatva, milyen szépeket írtak nekik a lányok!

Volt, aki a rózsafüzérrel a nyakában alszik azóta is. Elnéztem ma is őket, ahogy a kincstári pizsamájuk alól kivillannak a gyöngyszemek... Amúgy itt tilos ékszert viselni, én sem szeretem, ha a nyakukban hordják, de most hagyjuk, hadd viseljék, mert érezzük, hogy ez az ajándék most nagyon fontos, nélkülözhetetlen a számukra.

Velem egy igen érdekes, megrendítő dolog történt aznap, amikor feljöttünk az udvarról, ahova a felgyülemlett feszültség levezetéseként levittük őket focizni, miután ti, a vendégek elmentetek.

Bementem a raktárba, hogy keressek valamit, amivel letörölhetném a port a cipőmről. Egyszer csak ott termett növendékem, Rajmi, hogy várjak, majd ő! Lekapott a polcra egy rongyot, elém térdelt, és gondosan megtisztogatta a cipőmet!

És nekem eszembe jutott az a kép, amit egy olasz falinaptárból vágtam ki, és évek óta őrzök. Ferenc pápa, amikor pápává választották, azon az első húsvétján, nagycsütörtökön, egy római fiatalokorúak javítóintézetében, az ottani növendékeknek mosta meg a lábát...

A képen ez a szertartás látható, a következő felirattal:

"A lábmosás azt jelenti, hogy én a te segítségedre vagyok. Segítenünk kell egymásnak. Te nekem, én neked."

Akkor ott, pénteken délután, az aszódi javítóintézet raktárában én a könnyeimet nyeltem, mert még én is az átélt élmények hatása alatt voltam, és pontosan tudtam, hogy most ért utol AZ ÜZENET...

Nekem ez volt a lelkinap fénypontja, az idei nagybőjtöm legfontosabb, legigazabb pillanata, és hálát adtam érte a mi jó Mennyei Atyánknak, és mindenki másnak, aki ezt a napot, - A KINYITOTT SZÍVÉVEL - együtt töltötte velünk."

Mindenkinek áldott húsvétot adjon az Isten!

(L.M.L.)

A HITÉLETI KÖZPONT HÍREI

EGYHÁZKÖZSÉGI HÍREK ESEMÉNYEK:

- A rendszeres programok:
 - Elsőáldozási és bérnalkozási felkészítők;
 - Cursillo és karitás közösség összejövetelei
 - Hitoktatók módszertani továbbképzései
- Február 11. – Képviselőtestületi gyűlés
- Február 15. – Dr. Beer Miklós püspök atya könyvbemutatója
- Március 31-április 7. – Nagybőjti tartós ételmisszergyűjtés
- Április 6. – Elsőáldozók első gyónása
- Április 13-16. – Húsvéti szentgyónások lehetősége illetve Betegek látogatása

VÁRHATÓ ESEMÉNYEK:

- Május 3. – Elsőáldozók vizsgája
- Május 12. – Elsőáldozás
- Június 9. – Pünkösd
- Június 16. – Szentháromság vasárnapja – Templomunk búcsúja
- Június 23. – Úrnap

TÁBOROK a HITÉLETI KÖZPONTBAN:

- július 1-5: **Ökumenikus napközis tábor** elsősorban 1-2. osztályosok részére
- július 8-12: **Katolikus napközis tábor** elsősorban 3-8. osztályosoknak.
- Április 1-vel újra indult a temetői szemétszállítás. Kérjük a temetőlátogatókat, hogy segítsenek a temető tisztán tartásában

BESZÁMOLÓK AZ ELMÚLT ÉVRŐL

PÉNZÜGYEK

2018. évi számadás és 2019. évi költségvetés számadatai

BEVÉTELEK	2018. terv	2018. tény	2019. terv
Saját bevételek	6.470.000	6 058 015	6 560 000
Támogatások összesen	1.030.000	729 880	750 000
Egyéb sajátos bevétel összes	1.083.520	1 161 446	1 401 300
Célgyjűtések összesen	208.000	219 460	219 700
Átfutó bevételek	26.700	2 064 720	55 500
TÁRGYÉVI BEVÉTEL	8.818.220	10 233 521	8 986 500
KIADÁSOK	2018. terv	2018. tény	2019. terv
Személyi jellegű kifizetések	4.305.000	4 128 600	4 800 000
Dologi kiadások összesen	2.888.500	2 052 559	3 171 300
Sajátos kiadások összesen			55 500
Pénzforg. Összefügg. Kiad.	60.020	56 281	115 500
Egyéb kiadások összesen	1.330.000	628 635	680 000
Célgyjűtések összesen	208.000	219 460	219 700
Átfutó bevételek	26.700	2 064 720	0
TÁRGYÉVI KIADÁSOK	8.818.220	9 284 365	8 986 500

Szentségek kiszolgáltatása 2018. (Aszód – Domony)

- Keresztelések száma: 19
- Elsőáldozáshoz járultak: 21
- Bér málkózók száma: 22
- Esküvők száma: 2
- Évi szentáldozás: kb. 9100
- Betegek kenetének közösségi kiszolgáltatása: 60
- Temetések száma: 40

Tájékoztató a befizetett személyi

1+1

százalékának való rendelkezéséről

A személyi jövedelemadó meghatározott részének az adózó rendelkezése szerinti felhasználásáról szóló 1996. évi CXXVI. törvény 4. § (8) bekezdése szerint 2019-ben is lehetőség van a befizetett személyi jövedelemadó **1%-át** technikai számmal rendelkező egyháznak, további **1%-át** regisztrált civil szervezetnek felajánlani.

Nagyon fontos, hogy az is rendelkezzen, akinek esetleg az adókedvezmények miatt nem volt levonható adója, mert a törvény értelmében utánuk is számítanak támogatást az egyházak részére.

Kérjük, hogy Egyházunkat a **0011 technikai számon**,
illetve Egyházközségünk alapítványát:

Aszódi Szentháromság Egyházközség Alapítvány;
adószáma 19185631-1-13 támogassák.

Önkéntes hozzájárulások („Egyházadó”)

Kedves Testvérek!

Remélhetőleg mindenki számára ismert fogalomról beszélünk. Egy közösséghez tartozunk, ahol – ugyanúgy, mint a családban – vannak kiadásaink, amit közösen viselünk. Bár megnevezésében „önkéntes” a hozzájárulás, mégis mindenkit szeretettel kérünk, hogy hovatartozását mutassa meg azzal, hogy befizeti a hozzájárulását.

A váci egyházmegye területén a javasolt mérték az éves nettó jövedelem 1%-a, de mindenki a lehetősége szerint dönti el, hogy mennyit tud fizetni.

Az aszódi egyházközségi képviselő-testület csupán elvárható mértékeket határozott meg több, mint 10 éve, és azóta ezeket az összegeket nem módosította. Ezért tisztelettel kérünk mindenkit, hogy lehetőleg minimum ezt az összeget fizessék meg:

- nyugdíjasok esetében 2.500.- Ft/pár/év,
- munkaképesek esetén 5.000.- Ft/család/év.

A hozzájárulás fizethető egyszerre és több részletben is.

Mivel egyre veszélyesebb nagyobb összeggel az utcán járni, illetve nagyon sok család már csak minimális készpénzt tart otthon, ezért szeretnénk kérni mindenkit,

hogy lehetőleg éljenek az átutalás lehetőségével; illetve be lehet fizetni személyesen is a szentmisék alkalmával.

– **Banki átutalással**, az OTP Aszódi fiókjánál vezetett Római Katolikus Egyházközség Aszód 11742166-20101732 számú számlánkra. A megjegyzésben kérjük, tüntessék fel, a befizető nevét és lakcímét; és hogy „Önkéntes hozzájárulás”.

– **Készpénzben**, a sekrestyében, vagy a plébánián.

Szeretnénk mindenkit megkérni, hogy a befizetéseiket lehetőleg szeptember végéig tegyék meg. Ettől az évtől kezdve szeretnénk, ha az egyházadó beszedőnek csak azokhoz a családokhoz kellene elmenni (október – december), akik nem éltek a fenti lehetőségekkel.

(Képviselő Testület-A.M.E)

Húsvéti gyűjtés

Márciusban ismét a rászorulóknak gyűjtött a Karitás azszódi csoportja. Két hétvégén hozhatták az adományokat a katolikus hívek, hogy a rászoruló, nélkülözők Húsvétja egy kicsit kevésbé szóljon a mindennapok gondjairól.

Sokan hallották meg a kérést és tartós élelmiszert adományoztak, de olyanok is sokan voltak, akik pénzzel segítettek a szerető gondoskodást. A két adomány ismét jók kiegészítette egymást. Miután a csoport aktivistái, akiknek hittanos diákok is segítettek, számba vették az adományokat, vásárlással egészítették ki a csomagok tartalmát.

Így 30, gazdagon megrakott adománycsomagot juttattunk el Aszód és

Domony rászorulóinak.

Ez úton köszönjük, hogy kérésünk ismét meghallgatásra talált a hívek körében! Isten fizesse meg jóságukat, és áldott Húsvéti ünnepeket kívánunk!

Klamár Klára csoportvezető

Szeretetről, emberi dolgokról Húsvéti időben

Mindannyian jól ismerjük Szent Pál szeretethimnuszát. Nem is idézem, hiszen ki-ki elolvashatja bármikor. Illetve, egy sorát mégis: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos...”

Mindez akkor jutott eszembe, amikor sofőrként segítettem a Karitás domonyi csomagosztásában. Tehát: a szeretet türelmes – valóban az, mert az adományok célba juttatása nagy türelmet és kitartást igényel. Megtalálni azokat, akik valóban segítségre szorulnak, mert betegek és egyedül élnek, mert várandósként elhagyták őket, mert hetente dialízisre járnak, miközben négy gyereket nevelnek... Az utóbbi példánál maradva: tiszta, rendes porta, a házban is rend van, a gyerekek iskolába járnak.

Bevallom, sokat változott a véleményem, már nem hiszek az általánosításoknak! Minden ember, minden család története egyedi, ahogy a sorsok is.

Fontos a helyismeret, fontosak az emberi kapcsolatok. Talán furcsa lesz olvasni, de már nincs az a nyomasztó érzés bennem, mint volt az első domonyi út idején. Már tudom, hogy a rászoruló is tudja kik vagyunk mi, a karitás munkatársai! Partnerként tekintenek ránk, s hálásak a segítő szándékért is.

Maradjunk továbbra is a szeretetnél, mert önzetlenül, szeretetből, az ügy iránti elkötelezettségtől vezérelve írjuk, szerkesztjük lapunkat, az Egyházközségi Híradót, melyet 1998. novemberében indított útjára Dr. Asztalos István, aki 2008. májusáig szerkesztette a lapot. A mostani 70. számhoz érve, immáron húsz

éve tartjuk életben újságunkat, adunk hírt a fontosabb eseményekről. Azt is be kell vallanunk, hogy a húsz év alatt alig változott munkatársak köre. Tehát a jóságos szeretettől vezérelve készül a lap!

„Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ, nem lehet a tanítványom.”

(Lk 14.27)

Ezzel kapcsolatban Szalézi Szent Ferenc írja:

„Ha minden angyal, a világ összes lángelméje tanulmányozta volna, mi válik hasznodra ebben vagy abban a helyzetben, miféle szenvedés, kísértés, vagy fájdalmas veszteség, nem találhattak volna hozzád illőbbet, mint azt, ami ért.

Isten örök gondviselése kezdettől fogva kigondolta, hogy ezt a keresztet saját szívéből értékes ajándékként neked adja.

Mielőtt elküldötte volna, minden látó szemével megvizsgálta, isteni értelmével átgondolta, szerető irgalmával átítatta.

Szent kezével megmérte, hogy egy centiméterrel se legyen nagyobb, egy grammal se nehezebb a kellesténél.

Azután megáldotta, felkente kegyelmével, rálehelte vigaszát, megmérte erődöt és bátorságodat.

Így jött feléd, mint szerető hívása, irgalmának ajándéka, hogy egészen önmagaddá légy és megtaláld Istenben léted beteljesülését.”

(K.Z.)

ÜNNEPI ÉS ÉVES MISEREND

NAGYHETI SZERTARTÁSREND:

NAGYCSÜTÖRTÖK:

17.30 – Szentmise Aszódon

19.00 – *Szentmise Domonyban*

21.00 – Szentségimádás Aszódon

NAGYPÉNTEK:

17.30 – Nagypénteki liturgia Aszódon

19.00 – *Nagypénteki liturgia Domonyban*

NAGYSZOMBAT: HÚSVÉT VIGÍLIÁJA

19.30 – Templom; utána körmenet

Kérjük gyertyát és cseppfogót mindenki hozzon magával!

HÚSVÉTVASÁRNAP:

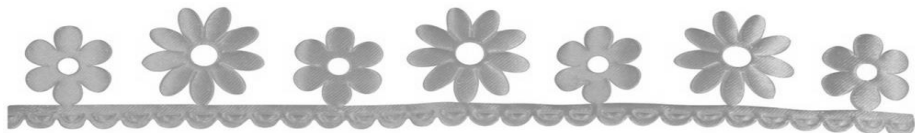
8.00 – **Templom – Szentmise**

9.30 – **DOMONY- SZENTMISE**

11.00 – Jézus Szent Szíve Kápolnában – Szentmise

HÚSVÉTHÉTFŐ:

8.00 – **Templom – Szentmise:**

MISEREND – EGÉSZ ÉVBEN

Templomban:		
Hétfő, kedd, csütörtök és péntek:		17.30
Szerda:		7.00
Vasárnap*:		8.00 és 11.00
*: A 11 órás szentmise húsvét első napján a Javító Intézet kápolnájában van.		
Májusban 17.30-kor kezdődik a litánia, utána a szentmise.		
Javító Intézet Jézus Szent Szíve Kápolnában:	Szombaton	17.30
Domonyban:	Vasárnap	9.30

Juhász Gyula
Consolatio

*Nem múlnak ők el, kik szívünkben
élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csöndesen
még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.*

*Emlékük, mint a lámpafény az
estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a télben,
Derűs szelíden és örök fehéren.*

*Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Fölissza lelkünk, mint virág a
napfényt
És élnek ők tovább, szűz
gondolatként.*

Pálos Frigyes Leó

(Kispest, 1924. január 24. – Vác, 2019. március 12.)

*hatvani prépost, örkanonok, művészettörténész – sok egyéb mellett a
Petőfi Múzeum barátja, a hévízgyörki Árpád-kori templom egyik újjáépítője,
Aszód-Szentkereszt helyén álló kereszt megáldója, számos aszódi
könyvbemutató, lelki gyakorlat résztvevője, vezetője...*

Nyugodjék békében.

TEMPLOMUNK
Szentháromság Templom
Aszód, Szent Imre u. 17.

KÁPOLNÁNK
Jézus Szent Szíve, Baross u. 2.

**Szerkeszti a Képviselő – testület meg-
bízásából: Dr. Klamár Zoltán (PhD)**

Számítógépes tördelés: Varga Ilona

Készült: Kucsák Nyomda, Vác
100 példány